

Respect pe Dar Alberto, care nu se dădea bătut cu una, cu două, a continuat, ospătar vino în viteză, că mă-mbăt și-ți dau în freză; abia atunci ospătarul, cu o figură înțepenită, a trântit o bere în fața atârnătorului, dar n-a avut curaj să comenteze nimic.

M-am simțit răzbunat, fiindcă mi-e frică de ospătarii de la Castel și în primul rând mi-e frică de gras, o acritură trecută bine de 50. Ca mulți ospătari de modă veche din București, și ospătarii de la Castel au mania idioată de a educa clienții, de a le ține lecții de bună purtare: o dată, de exemplu, mi-am pus un picior pe bancă – iar grasul a venit la masă și m-a moralizat patru minute pe ceas, fără nici o jenă de oamenii care erau cu mine și care, ce să facă, stăteau și-l ascultau. Greșeala mea că, la un minut după ce a început, m-am uitat la ceas pe mobil; degeaba încerci să mă sfidezi, spunea cu o voce plată și perfect egală, cu mine nu-ți merge, crezi că, dacă te uiți la ceas, o să mă enervezi? N-o să reușești și să știi de la un om bătrân, cu obrăznicia nu ajungi departe și e păcat, că pari om cu școală, dar degeaba, nu știi să te porți, nu te supăra că ți-o zic etc., și a ținut-o așa încă trei minute pe ceas, pe același ton monoton și egal.

Prima care a venit a fost Marinela (~30) și l-a vrăjit instantaneu pe Alberto. Marinela e visul cocalarilor: blondă, cu ochi albaștri și cu un ten roz de copil. Dar, deși ar putea să trăiască bine mersi exploatănd avantajul ăsta, rareori Marinela cedează – de fapt, în București a avut o singură cădere, cu un dealer interlop cu Audi și apartament închiriat la Unirii. Dar nu l-a lăsat în jegul lui de fost proletar, ci l-a pus să-și cumpere bicicleta să mai dea jos din kilograme – vara aia cât a fost cu

Respectiv, Marinela l-am tot văzut prin București pe un Mountain Bike. Dar Marinela, care era artistă alternativă de felul ei, avea aspirații la băieții extraplați din Centru, motiv pentru care i-a dat papucii – și, la partaj, ăla i-a lăsat un laptop de 2.000 de euro, pe care Marinela să-și ruleze proiectele alternative.

Alberto o ținea că suntem frați, ne ajutam, plictiseală.

Marinela nu are prejudecăți față de gay, am trecut la atac, ea însăși face sex în anus. Alberto, în fața ei poți vorbi deschis, nu trebuie să te ferești că-ți place și bărbații.

La fel ca mine, și Marinela e din provincie, dintr-un sat prăpădit din Moldova – dar a frecat-o vreo doi ani prin Berlin și de acolo s-a întors prăjită de droguri și cu o mentalitate nou-nouță, gay marriage, BDSM, artă camp. În București s-a împrietenit cu un cuplu gay din lumea sinistră a modei și ăia au învățat-o să le vorbească tipilor cu fato.

Fato, cum vorbești așa, s-a ofuscat Marinela, iar Alberto i-a luat imediat apărarea, cum vorbești așa cu o domnișoară – dar era clar că informația cu sexul în anus l-a electrizat.

Anyway, deja dădusem drumul răului în lume și acum așteptam satisfăcut efectele – Marinela a comentat că e ceva firesc și foarte frumos, iar Alberto, dacă a văzut unda verde de la Marinela, s-a apucat să se laude că în pușcărie a frecat bulangii gărlă – dar că femeii, deși și-ar dori, nu. Dar ceva îl inconforta – marș mă de-aici, i-a zis atârnachelui care căsca ochi mari de uimire; dracu știe de ce îi era rușine de boschetarul ăla, de l-a gonit de la masă.

Și cum e la închisoare, a ciripit Marinela, homosexualii sunt persecutați și ostracizați?

Respect pe Iar Alberto, fără să se introducă pe sine în problemă, a întors-o diplomatic că dacă sugere bine pula și se dă pe lângă șmecheri o duce bine – iar Marinela a protestat că nu e adevărat.

Dar, a continuat ea cu seninătate, se bucură că a găsit un băiat așa bun ca mine, care-i mai deschide mintea – și Alberto s-a enervat subit și m-a fulgerat cu o privire, aiurea ești, de ce i-ai spus? Doar ne-am înțeles că mergem pe burtă. Bag mâna-n foc că îl enerva că pică de întreținut, că nu mai poate să facă pe barosanul.

Am gafat? Am spus ceva ce nu trebuia? a întrebat la fel de senină Marinela. Marinela are un talent deosebit de a încurca borcanele, de a pica în cele mai neverosimile situații – acum câțiva ani s-a dus în Budapesta, la Festivalul de la Sziget, unde, ca toată lumea, dormea la cort. Într-o noapte s-a strecurat lângă ea un șarpe de punker – care i-a pus briceagul la gât și a zis să nu scoată un sunet. Apoi, la fel de lent, punkerul s-a prelin sub buricul ei și-a început să-i dea limbi – și, after, dilema lui Marinela: să se ducă la poliție și să-l reclame pe ăla că a violat-o cu limba? Fiindcă, tehnic vorbind, a fost incontestabil un viol; dar, dacă o face, cum ar putea s-o demonstreze? etc. – o grămadă de impedimente juridice se profilau între ea și dorința ei legitimă de dreptate, încât până la urmă nu a mai depus nici o plângere.

Apoi a apărut Dinu (~25), și încă a fost OK; deși e hipster până în măduva oaselor (are 1,94, dar abia de cântărește 74 kg), are o fascinație sinucigașă pentru clasa muncitoare, mai exact, pentru ultrași, căroro le dedică un doctorat și duminică de duminică se agită ca țânțarul cu ei la peluză.

Respect pe Am date cinci ca băieții, ne-am pupat pe obraz – iar Alberto deja pe el, ce bei? Hai, că-ți fac cinste. Ca să recapitulez puțin, de la persoana el (respectiv eu, naratorul textului) trecuse la persoana noi (respectiv naratorul + Alberto) – iar acum nu se mai încurca deloc în narator și o dădea direct cu eu Alberto exclusivul. Începea să mă calce pe nervi chestia asta.

Dinu a zis că nu e cazul, are bani – dar Alberto dădea deja pe afară de grandomanie și a zis că nu discută, e invitatul lui; Dinu a zis bine, păi atunci un Ciuc. Dinu e un tip onest și loial, credincios până la fanatism cu prietenii, nu știu dacă a învățat asta de la suporterii lui iubiți sau pur și simplu s-a lipit de ei pentru că se regăsea în valorile lor masculine pure și dure. Căile Domnului sunt încurcate, n-ai de unde să știi.

Toate bune și frumoase deci, am tot schimbat impresii despre viața grea din pușcărie și de pe stadioane – problema e talentul Marinelei de a încurca borcanele, în cazul de față chemând o doctoriță cu care eram prieteni amândoi. Tipa are o minte brici și-mi place să vorbesc cu ea – dar numai în contexte 1 la 1; în grupuri mixte nu se poate abține să nu flirteze cu toată lumea. Până la 32, când s-a defectat cu glanda și a început să pună pe cur, a fost o femeie frumoasă și foarte sexy, iar flirturile ei cădeau OK în peisaj. Acum, problema e că flirturile alea se încarcă de tot felul de conotații apăsătoare, imposibil de controlat; mai precis, fiind psihiatră, o face insidios și manipulativ, te trezești brusc că ți-a zburat mușamaua de sub mâini, că masculii, obiecte și mușamale încep să se rotească lent în jurul ei. Nu vorbește mult, dar o face lent și foarte încet,

Respectând-nevrând impune alt ritm discuțiilor și obligă pe toată lumea să întoarcă capul spre ea.

Recapitulând, când a apărut ea la masă, Alberto își trecuse o mână după spatele Marinelei, iar Dinu întreba dacă la pușcărie supporterii echipelor continuă să se bată, iar Alberto răspundea că mânca-i-ar pizdulicea aia dulce.

Venirea Alinei (35) a futut echilibrul ăsta precar; după zece minute, Alberto nu mai avea ochi decât pentru ea, se rotea neajutorat ca mușamaua, ad-o bere pentru domnișoara doctor; și trei mici din partea casei? a tunat curtenitor.

Și trei mici, șoptea abia auzit domnișoara doctor. Când flirtează, Alina vorbește doar la sictir, ultragiază orgoliul masculin ca să-l facă să ia atitudine – dar, cum o cunosc de mulți ani, m-am imunizat la strategiile astea și, în discuții, le pun în paranteze, mă fac că nu-i văd figurile perverse de stil. Însă fraierul de Alberto nu știa și își încorda tot mai tare mușchii, care stăteau să plesnească de atâta concentrare – doar, doar Alina avea să-l bage în seamă ca mascul S Classe.

Ce te tot agiți atâta, i-a tăiat-o Alina, parcă ești o pițipoancă. Alberto răgușise tot chemând chelnerul și comandând beri, povestind că în pușcărie găsești de toate dacă ai bani, inclusiv peturi de bere la 50 de lei și curve la 500 de euro – în fine, cu cât se ambala mai tare, cu atât Alina devenea mai impasibilă și i le tăia mai sec.

La plecare, am luat taxiul – iar Marinela s-a lipit, hai, că vin și eu cu voi, mergem în aceeași direcție și mă lăsați întâi pe mine. Când m-am mutat în Ferentari, am mușcat-o de câteva ori – și nu înțelegeam de ce costă atât o călătorie cu Marinela, ce proprietăți cuantice are

Respect de reuşeşte să distorsioneze în halul ăsta spaţiul; pe urmă mi-am dat seama că Ferentarii sunt mult mai aproape de centru, practic la două staţii de Unirii, decât curul de Berceni unde stătea ea. Şi, deşi de fiecare dată îi repetam Marinela, întâi la mine – de fiecare dată îmi adresa rugămintea aia idioată cu hai, lasă-mă întâi în Berceni.

La fel a făcut şi acum – şi când am şuiertat poţi să uiţi, a făcut o mutrişoară speriată şi Alberto şi-a umflat pieptul că nu discutăm, facem cum zice Marinela – şi am înghiţit-o şi pe asta, la cât cheltuisem nu mai avea sens să dau cu mucii în fasole la final. Ei au călătorit ca huhurezii pe bancheta din spate, eu în faţă, pălăvrăgind cu taximetristul, chiar pe Ferentari? a întrebat. Chiar pe Ferentari. Eu în vecini, pe Sălaj. Chiar la Tata Nuţu? Chiar la Tata Nuţu. Nuţu Cămătaru, am aflat cu ocazia aia, era zâna bună a cartierului pentru că băieţii lui puneau la punct bagabonţii, unul nu mişca când apărea zâna sau soldaţii ei. Era respectuoşi băieţii, la toate femeile zicea săru mâna. Acu, de când l-a săltat pe Nuţu, e haos, că bagabonţii şi-a luat-o în cap.

După ce am lăsat-o pe Marinela, tot drumul până acasă m-a bătut la cap cu asta, că Marinela l-a lăsat să-i bage mâna-n chiloţi, mânca-i-ar pizdulicea ei aia dulce.

Cu Atti, deşi nu-l mai văzusem de un an, am vorbit fix zece minute – când l-a văzut pe Alberto a zis dorm la Vasi în cameră.

De ce? Poţi să dormi aici.

Nu nu. Dorm la Vasi.

A doua zi, Alberto s-a cărat fără presiuni subtile – şi-a băut cafeaua, mi-a cerut 50 de lei şi a zis hai, că mă car, că-şi face griji Borcan că m-a luat garda. Ne-am